

РЕШЕНИЕ

№ 315

гр. П. 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П. ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кобуров

при участието на секретаря Вера Сухарова
като разгледа докладваното от Атанас Кобуров Гражданско дело № 20211230101101 по описа за 2021 година

Производството е по реда на [чл. 357 КТ](#) във вр. с [чл. 128, т. 2 КТ](#) и [чл. 215 КТ](#)

Образувано е по искова молба на М. Т., ЕГН *****, адрес: гр.К., ул. "С." № 30, ет. 2, съдебен адрес: адвокат Р. Б., адрес: Б., ул."К.", №1 срещу „Д.Т." ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. П. ул. "Ц.", № 11А, представлявано от управителя Й.С..

Ищецът твърди в исковата молба, че от 01.04.2020 г. е имал трудово правоотношение с ответното дружество, съгласно което страните се съгласили срещу извършване от ищеца работа като шофьор на тежкотоварен камион да получава основна месечна заплата в размер на 610 лева. Посочва се, че не му е предоставен за подпис екземпляр от писмен трудов договор, като бил уведомен, че договорът е регистриран в НАП. Твърди, че 19.06.2020 г. трудовият договор бил прекратен без да му бъде заплатено дължимото му се трудово възнаграждение за периода от 01.04.2020 г. до 19.06.2020 г. общо в размер на 996.33 лева, както и сумата от 2800 щатски долара, представляваща дължимите му се командировъчни за периода от 01.04.2020 г. до 19.06.2021 г. за единична езда в размер на 35 щатски долара на ден, съгласно Наредбата за служебните командировки на шофьорите и стюардесите в чужбина при международни автомобилни превози на товари и пътници /НСКШСЧМАПТП/.

Посочва, че за твърдяното е подал жалба в Д „ИТ" – Б.. Твърди, че до датата на подаване на исковата молба не му е заплатено дължимото обезщетение.

В тази връзка се иска от съда да постанови решение, с което: на основание чл.357, ал.1 от КТ да бъде признато за установено, че в отношенията между страните за периода 01.04.2020 г. до 19.06.202 г. е съществувало трудово правоотношение, по силата на което М.

Т., ЕГН: ***** и полагал труд при работодателя „Д.Т.“ ЕООД, ЕИК: **** като шофьор на тежкотоварен автомобил; на основание чл.128, т.2 от КТ да осъди „Д.Т.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр.П. ул."Ц." №11А, представлявано от управителя Й.С. да заплати на М. Т., ЕГН: ***** сумата от 996.33 /деветстотин деветдесет и шест лева и тридесет и три стотинки/ лева, представляваща незаплатено трудово възнаграждение за периода от 01.04.2020 г. до 19.06.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба в съда - 26.07.2021 г. до окончателното изплащане на задължението; на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД вр. с чл.128, т.2 от КТ да осъди „Д.Т.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр.П. ул."Ц." №11А, представлявано от управителя Й.С. да заплати на М. Т., ЕГН: ***** сумата от 111.26 /сто и единадесет лева и двадесет и шест стотинки/ лева, представляваща мораторна лихва за периода от 20.06.2020 г. до 26.07.2021 г. върху незаплатеното трудово възнаграждение в размер на 996.33 лева; на основание чл.215 от КТ да осъди „Д.Т.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр.П. ул."Ц.", №11А, представлявано от управителя Й.С. да заплати на М. Т., ЕГН: ***** сумата от 4 648 /четири хиляди шестстотин четиридесет и осем/ лева, представляваща незаплатени командировъчни за периода от 01.04.2020 г. до 19.06.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба в съда - 26.07.2021 г. до окончателното изплащане на задължението; на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД вр. с чл.215 от КТ да осъди „Д.Т.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр.П. ул."Ц." №11 А, представлявано от управителя Й.С. да заплати на М. Т., ЕГН: ***** сумата от 519.03 /петстотин и деветнадесет лева и три стотинки/ лева, представляваща мораторна лихва за периода от 20.06.2020 г. до 26.07.2021 г. върху незаплатените командировъчни в размер на 4648 лева.

В срока за отговор ответното дружество чрез пълномощник депозира такъв, в който навежда доводи за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Оспорва изцяло същите. Твърди, че ищецът е получил изцяло дължимите му се суми, съгласно трудовия договор до датата на прекратяването на същия, включително и сумите за командировъчни за периода от 01.04.2020 г. до 19.06.2020 г., поради което обективира воля съдът да остави без уважение предявената искова молба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на [чл. 235, ал. 2 ГПК](#), намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Районен съд-Петрич е сезиран с кумулативно съединени искове с правно основание [чл. 357 КТ](#) във вр. с. [чл. 128, т. 2 КТ](#) и [чл. 215 КТ](#), връзка с чл.86 от ЗЗД.

На първо място следва да се посочи, че допустим се явява иска с правно основание [чл. 357 КТ](#) за установяване наличието на трудово правоотношение между страните с посочените от ищеца елементи. Съгласно разпоредбата на [чл. 357, ал. 1 от КТ](#) трудови са споровете между работника или служителя и работодателя относно възникването, съществуването, изпълнението и прекратяването на трудовите

правоотношения, както и споровете по изпълнението на колективните трудови договори и установяването на трудов стаж. Установяването на съществуването на трудово правоотношение включва установяването на трудовия договор в пълното му определено от закона съдържание с всички съществени компоненти на трудовото правоотношение. Извън случаите, когато работникът цели да установи трудов стаж по реда на УУТССР поради загубени или унищожени документи, установяването на трудово правоотношение е допустимо по общия исков ред чрез трудов спор по [чл. 357 от КТ](#), така и Определение № 327 от 17.06.2009 година по гр. дело № 1339/2008, по описа на Четвърто гр. о. ВКС.

По иска с правно основание [чл. 357 КТ](#) ищецът претендира признаването за установено между страните по делото, че между тях е съществувал трудов договор с елементи посочени в исковата молба, а именно с длъжност: шофьор на тежкотоварен автомобил, с начална дата на изпълнение на длъжността 01.04.2020 г. и крайна дата 19.06.2020 г.

По делото /от ищцовата страна/ е представен и приет като доказателство трудов договор от 01.04.2020 г. без подпис на ищеца със следните параметри: длъжност "шофьор на тежкотоварен автомобил", с място на работа: Код по ЕКААТЕ: 0000, трудово възнаграждение в размер на 610 лв., работно време - пълно, като същият се сключва за неопределен срок със срок за изпитване шест месеца, смятан от датата на постъпване на работа, служителът ще получава допълнително възнаграждение в зависимост от трудовия му стаж, възлизащо на 0,6% за всяка прослужена година, както и че има право на 20 работни дни основен платен годишен отпуск, а допълнителен такъв ще бъде договарян между страните всяка година през месец април след предложение, направено от прекия ръководител.

Ангажирани са и разпечатки от дигиталната карта на водача /ищец/.

Като доказателства са приети и представените справка от НАП за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ от 02.04.2020 г., от която е видно, че има подадено уведомление за сключен договор с М. Т., като уведомлението е подадено от „Д.Т.“, а от справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ от 19.06.2020 г., подадено от ответното дружество, се установява, че трудовият договор с ищеца е прекратен.

Изискана и приета по делото е и преписка от Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Б. образувана във връзка с подадена от ищеца жалба, от документите по която се установява, че работодателят не е изпълнил задължението си да изплати уговореното трудово възнаграждение за извършената от М. Т. работа за месеците май и юни 2020 г., както и не е изплатил командировъчните пари на Т., за времето на изпълнение на международните рейсове за м.април, м.май и м.юни 2020 г. в съответствие с изискванията на т.1 от Приложение № 3 към НКСЧ.

Съдебната практика приема, че сключването на трудовия договор се предхожда от преддоговорни отношения, които имат за цел да се постигне пълно съгласие между страните както в частта за необходимото му минимално съдържание - място, характер на работата и

трудова възнаграждение, така и относно всички допълнителни и факултативни елементи, които са поставени на разглеждане. Преди изготвянето и подписването на трудовия договор работникът или служителът има задължение да представи и необходими писмени документи. Съгласно [чл. 62, ал. 1 КТ](#) съпадащите насрещни волеизявления на договарящите трябва да се материализират в писмена форма. Няма съмнение, че писмената форма е необходима за действителността им и те са съставна част от съдържанието на трудовия договор. Договорът може да се състави и подпише с един общ акт, но насрещните волеизявления могат да се материализират и поотделно /Решение № 410/27.06.1990 г. по гр. д. № 326/1990 г. на III г. о. /. Ако те се съдържат в два отделни акта, необходимо е всеки от тях да е достигнал до знанието на другата страна - [чл. 14, ал. 1 ЗЗД](#). Въведената от закона писмена форма за действителност на трудовия договор изключва възможността страните да изразят волята си по друг начин, напр. с конклюдентни действия. В този смисъл за съществуването му са без значение косвените прояви, в случая свързани с изпълнението на договора - регистрацията в ТД на НАП, допускането до възложената работа и др. /Решение № 1393/11.07.1994 г. по гр. д. № 1393/93 г. на III г. о. /. Недействителността на трудовия договор не се обявява, ако недостатъкът на трудовия договор отпадне или бъде отстранен. Работодателят не може да се позове на недостатък на трудовия договор, който може да се отстрани - [чл. 74, ал. 6 КТ](#). С Решение № 1214/1995 г. на III г. о. ВКС е приел, че неподписването на трудовия договор от една от страните не води до неговата недействителност, тъй като този порок може да се отстрани по всяко време.

В настоящия случай, страните по делото са представили трудов договор с необходимото договорно съдържание, но подписан само от работодателя, т.е. липсва подпис на работника – ищец.

Това налага съдът да съобрази, че подписването на трудовия договор се предшества от молба за назначаване на работа и представяне на други документи, необходими за изготвянето му - [чл. 62, ал. 6 КТ](#) и Наредба № 4 от 11.05.1993 г.

В тях задължително се съдържа волеизявление на работника или служителя за сключване на трудовия договор /предложение за постъпване на работа/ в необходимата писмена форма, както и се изпълняват други задължения по подготовката му - представяне на лична карта или документ за самоличност и т.н.

Въпреки, че по делото не е представено трудовото досие на ищеца, в писмения отговор на ответното дружество се съдържа волеизявление, че между страните е налице сключен трудов договор, като в тази връзка са и приетите справки от НАП. Ето защо следва да се приеме, че между страните е била налице облигационна връзка по трудово правоотношение, макар да не е налице писмен договор подписан и от двете страни - така и Решение № 21 от 23.02.2012 г. по гр. д. № 595/2011 г., на III гр. о. ВКС.

Предвид гореизложеното съдът намира, че предявения иск по чл.357 от КТ се явява основателен, като следва да се приеме, че между страните по делото от 01.04.2020г. е съществувало трудово правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал длъжност "шофьор на тежкотоварен автомобил", с място на работа: Код по ЕКААТЕ: 0000, трудово

възнаграждение в размер на 610 лв., работно време - пълно, като същият се сключва за неопределен срок със срок за изпитване шест месеца, смятан от датата на постъпване на работа, служителът ще получава допълнително възнаграждение в зависимост от трудовия му стаж, възлизащо на 0,6% за всяка прослужена година, както и че има право на 20 работни дни основен платен годишен отпуск, а допълнителен такъв ще бъде договарян между страните всяка година през месец април след предложение, направено от прекия ръководител, като ищецът е започнал да изпълнява работата на 01.04.2020 г.

По отношение на иска с правно основание [чл. 128 КТ](#) за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 996,33 лева, незаплатено трудово възнаграждение за м. април, м.май и м.юни 2019 г., са ангажирани следните доказателства:

По делото са представени и приети като доказателства оборотни ведомости на ответното дружество за м. април, м.май и м.юни 2020 г., от които се установява, че същият има положен подпис за получено трудово възнаграждение за м.април 2020 г., но във ведомостите за трудово възнаграждение за месеците май и юни 2020 г., липсва положен такъв от ищеца. От приложените ведомости се установява и размера на неизплатеното на ищеца трудово възнаграждение, което е в размер до претендирания, но същият касае само неизплатените възнаграждения за месеците май и юни 2020 г., като не се установи от събраните по делото доказателства счетоводството на дружеството да е нередовно водено.

По делото са допуснати и събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля Зоран Т., баща на ищеца, който заявява, че синът му не е получавал пари от управителя на ответното дружество, както и не е теглил пари от банкомати в Дания, защото от тях не може да се тегли евро, а само датски крони. Посочва, че извинението на Й. /С./ за това да не плаща на М. било, че М. нямал банкова сметка, но дори и след представянето на такава, Й. /С./ се оправдавал с пандемията и не превел на сина му дължимото трудово възнаграждение и командировъчни.

Трудовото възнаграждение е дължимо от работодателя на работника в размера уговорен между страните по трудовото правоотношение за всеки ден положен труд.

По делото е представено извлечение от тахографа на тежкотоварния автомобил управляван от ищеца, от което се установяват датите, на които е полагал труда си при ответника-работодател.

От гореизложеното следва, че за м. май ищецът е полагал труд общо 26 дни, а за м. юни – 14 работни дни, за което време му се дължи заплащане на трудово възнаграждение, като некоректно са отразени работните дни от работодателя във ведомостта за м.май, където е броя отработени дни е 18, а за м.юни съответства на отразеното в разплащателните ведомости, поради което и съдът намира, че исковата претенция с правно основание [чл. 128, ал. 2 КТ](#), е основателна за месеците май и юни 2020 г. в посочения от ищеца размер, който се установява и от приложените към делото ведомости, а относно дължимото трудово възнаграждение за месец април, съдът приема, че същото е изплатено на ищеца, видно от приложената по делото платежна ведомост за м.април 2020 г., в която се съдържа подпис на ищеца /неоспорен по делото/.

Ето защо съдът намира, че ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 996,33 лева, представляваща незаплатено трудово възнаграждение за месеците май и юни 2020 г., ведно със законна лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба в съда – 26.07.2021 г. до окончателното изплащане на задължението.

На основание чл.86 ЗЗД следва да се присъди и мораторна лихва върху посочената сума в размер на 11,26 лева за периода от 20.06.2020 г. до 26.07.2021 г.

По отношение на иска с правно основание [чл. 215 КТ](#) за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 4 648 лв. – сума за командировачни пари за престиран труд извън Р. България, на територията на ЕС.

Съгласно [чл. 215 КТ](#) при командироване работникът или служителът има право да получи освен брутното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и размери, определени от Министерски съвет. По силата на тази законова делегация с [ПМС № 72/1986 г.](#) / Д. В. бр. 11/1987 г. / е приета [Наредбата за командировките в страната](#); С [ПМС № 115/2004 г.](#) /Д. В. бр. 50/2004 г. / е приета [Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина](#); С [ПМС № 40/02.07.1987 г.](#) е приета Наредба за служебните командировки на шофьорите и стюардесите в чужбина при международни автомобилни превози на товари и пътници. /НСКШСЧМАПТП/. Съгл. пар. 1 от Заключителните разпоредби на НСКШСЧМАПТП, тази наредба се прилага от всички стопански организации, които имат собствени автомобили и автобуси и извършват международни превози. С решението по гр. д. № 3592/2008 г. на ВКС, I-во г. о. е прието, че когато командироването в чужбина е извършено на шофьори от стопански организации, които разполагат със собствени автомобили и автобуси и извършват международни превози, приложима е НСКШСЧМАПТП, а не [Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина](#), така и Решение № 350 от 13.07.2010 г. по гр. д. № 130/2009 г. по описа на III г. о., ВКС.

От събраните по делото доказателства се установява, че за периода от 01.04.2020 г. до 19.06.2020 г. ищецът е бил командирован в чужбина за общо 80 дни. Въз основа на изложеното по-горе на ищеца се дължи заплащане на обезщетение по реда на [чл. 215 КТ](#) определена съобразно НСКШСЧМАПТП, тъй като видно от справка за актуално състояние на дружеството – ответник, същото осъществява търговска /стопанска/ дейност свързана с превоз на пътници и товари в страната и чужбина и разполага със собствени тежкотоварни автомобили, с което попада в хипотезата на пар. 1 от Заключителните разпоредби на НСКШСЧМАПТП.

Разпоредбата на чл. 8 от НСКШСЧМАПТП предвижда, че на шофьорите извършващи международни превози на товари и пътници се изплаща единна ставка в размер на 35 щатски долара на ден - за единична езда, каквато е в настоящия случай, доколкото не се установи ищецът през посочения период да е работил с друг шофьор като двойка и да са се комбинирали при управлението на тежкотоварния автомобил. Ето защо следва да се приеме, че дължимата сума представляваща командировачни пари е в размер на 2800

щатски долара (35 щ. долара по 80 дни) или равностойността им в лева в размер на 4648 лв.

Тук е мястото да се посочи, че в процеса на доказване от страна на ответника не са ангажираха доказателства, че посочената сума е заплатена на ищеца. В тази връзка не се събраха и доказателства, че ищецът с изтеглените суми по време на трудовото му правоотношение от предоставената му дебитна карта собственост на дружеството ответник е удовлетворил именно претенцията си по иска с правно основание [чл. 215 КТ](#).

Доводите на съда се подкрепят и от констатациите в Протокол за извършена проверка изх.№ ПР2028688/05.10.2020 г. от ДИТ гр.Б. /л.50-51 от делото/, от който се установява, че при проверка на документи на ответното дружество на 05.10.2020 г., не се представени платежни документи /разходен касов ордер, разписка, платежно нареждане, разплащателна ведомост и др./, удостоверяващи изплащането на командировъчните пари на М. Т. за времето на изпълнение на международните рейсове за м.април 2020 г., м.май 2020 г. и м.юни 2020 г. в съответствие с изискванията на т.1 от Приложение № 3 към НСКСЧ.

В тази връзка съдът намира предявения иск за основателен и същият следва да бъде уважен изцяло, като ответното дружество бъде осъдено да заплати на ищеца Т. сумата от 4 648 лева, представляваща незаплатени командировъчни за периода от 01.04.2020 г. до 19.06.2020 г. ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба – 27.06.2021 г. до окончателното изплащане на задължението.

На основание чл.86 ЗЗД следва да се присъди и мораторна лихва върху посочената сума в размер на 519,03 лева, дължима за периода от 20.06.2020 г. до 26.07.2021 г.

По отношение на разноските:

При този изход на делото и на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) се дължат разноски на ищеца. В представения по делото списък на разноските по см. на [чл. 80 ГПК](#) се претендира единствено заплащане на 1000 лв. – адвокатско възнаграждение.

С оглед на уважените обективно съединените искове, ответникът трябва да бъде осъден по правилата на [чл. 78, ал. 6](#), във вр. с [чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК](#) да заплати дължимите държавни такси и съдебни разноски, а именно в размер на 262,92 лева държавна такса,/от които 30 лева по иска по чл.357 КТ, 50 лева по иска по чл.128 КТ и 185,92 лева по иска по чл.215 КТ/, съобразно разпоредбата на чл. 1 и чл.3 от Тарифа за таксите събирани от съдилищата по ГПК.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание [чл. 357 КТ](#), че в отношенията между страните за периода 01.04.2020 г. до 19.06.202 г. е съществувало трудово правоотношение, по силата на което М. Т., ЕГН: ***** е полагал труд при работодателя „Д.Т.“ ЕООД, ЕИК: ****, като е изпълнявал трудовата функция - „шофьор на тежкотоварен автомобил“.

ОСЪЖДА, на основание чл.128, т.2 от КТ „Д.Т.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и

адрес на управление: гр.П. ул."Ц." №11А, представлявано от управителя Й.С. **да заплати** на М. Т., ЕГН: ***** сумата от 996.33 /деветстотин деветдесет и шест лева и тридесет и три стотинки/ лева, представляваща незаплатено трудово възнаграждение за периода от 01.05.2020 г. до 19.06.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба в съда - 26.07.2021 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА, на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД вр. с чл.128, т.2 от КТ „Д.Т." ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр.П. ул."Ц." №11А, представлявано от управителя Й.С., **да заплати** на М. Т., ЕГН: ***** сумата от 111.26 /сто и единадесет лева и двадесет и шест стотинки/ лева, представляваща мораторна лихва за периода от 20.06.2020 г. до 26.07.2021 г. върху незаплатеното трудово възнаграждение в размер на 996.33 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл.215 от КТ „Д.Т." ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр.П. ул."Ц.", №11А, представлявано от управителя Й.С., **да заплати** на М. Т., ЕГН: ***** сумата от 4 648 /четири хиляди шестстотин четиридесет и осем/ лева, представляваща незаплатени командировъчни за периода от 01.04.2020 г. до 19.06.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба в съда - 26.07.2021 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА, на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД вр. с чл.215 от КТ „Д.Т." ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр.П. ул."Ц." №11 А, представлявано от управителя Й.С., **да заплати** на М. Т., ЕГН: *****, **сумата от 519.03** /петстотин и деветнадесет лева и три стотинки/ лева, представляваща мораторна лихва за периода от 20.06.2020 г. до 26.07.2021 г. върху незаплатените командировъчни в размер на 4648 лева.

ОСЪЖДА, на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#) „Д.Т." ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр.П. ул."Ц." №11 А, представлявано от управителя Й.С., **да заплати** на М. Т., ЕГН: *****, **сумата от 1 000** /хиляда/ лева, сторени разноси направени пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА, на основание [чл. 78, ал. 6 ГПК](#), „Д.Т." ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр.П. ул."Ц." №11 А, представлявано от управителя Й.С., **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – гр.П. сумата от 265,92 /двеста шестдесет и пет лева и деветдесет и пет стотинки/ лева, представляваща дължима държавна такса по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Окръжен съд – Б., с въззивна жалба.

Съдия при Районен съд – Петрич: _____